

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2010) 8289 wersja ostateczna z dnia 14 grudnia 2010 r. dotyczącej środków pomocy państwa C 38/2005 (ex NN 52/2004) przyznanych przez Niemcy na rzecz grupy Biria;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut.

Błędna ocena stanu faktycznego

- Błędna ocena stanu faktycznego w kontekście zakwalifikowania jako przedsiębiorstwo przeżywające trudności;
- Niezastosowanie Wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw z 1999 r. w kontekście zakwalifikowania przedsiębiorstwa jako przedsiębiorstwo przeżywające trudności i w kontekście weryfikacji wiążącego listu gwarancyjnego („harte Patronatserklärung”);
- Niedostateczne uzasadnienie dla odejścia od Wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw z 1999 r. w kontekście zakwalifikowania przedsiębiorstwa jako przedsiębiorstwo przeżywające trudności i w kontekście weryfikacji wiążącego listu gwarancyjnego;
- Błędna ocena w ramach stwierdzenia wymagającej zwrotu kwoty pomocy na skutek niedokonanej oceny wiążącego listu gwarancyjnego w ramach stwierdzenia wymagającej zwrotu kwoty pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2011 r. — ADEDY i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-215/11)

(2011/C 186/54)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Anotati Dioikisi Enoseon Dimosion Ypallilon (ADEDY) (Ateny, Grecja) Sp. Pappaspyros (Ateny, Grecja), Il. Iliopoulos (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat M. Tsipra)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/57/UE z dnia 20 grudnia 2010 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/320/UE skierowaną do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanemu za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu, opub-

likowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 29 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 26, s. 15);

- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej 2011/57/UE z dnia 20 grudnia 2010 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/320/UE skierowaną do Grecji celem wzmocnienia i pogłębienia nadzoru budżetowego oraz wezwania Grecji do zastosowania środków służących ograniczeniu deficytu uznanemu za niezbędne w celu likwidacji nadmiernego deficytu, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 29 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 26, s. 15).

Na poparcie swojej skargi przytaczają oni następujące zarzuty:

W pierwszej kolejności skarżący twierdzą, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem kompetencji przyznanych Komisji Europejskiej i Radzie w traktacie. W szczególności w art. 4 i 5 traktatów wprowadzone zostały zasady pomocniczości i proporcjonalności. Ponadto w art. 5 ust. 2 traktatów wyraźnie przewidziano, że wszelkie kompetencje, które nie zostały przyznane Unii w traktatach, należą do państw członkowskich. Zgodnie z art. 126 i nast. traktatów w ramach postępowania w sprawie nadmiernego deficytu Rada nie może przyjmować w swoich decyzjach konkretnych, wiążących i rygorystycznych środków, gdyż taka kompetencja nie została jej przyznana w traktacie.

W drugiej kolejności skarżący podnoszą, że w zaskarżonej decyzji jako podstawa prawna jej wydania wymienione zostały art. 126 ust. 9 i art. 136 traktatu. Zaskarżony akt został jednak wydany z przekroczeniem kompetencji przyznanych Komisji Europejskiej i Radzie w tych postanowieniach, po prostu jako środek wykonawczy umowy dwustronnej zawartej między 15 państwami członkowskimi strefy euro, które postanowiły o przyznaniu pożyczek dwustronnych, a Grecją. Tymczasem kompetencja Rady do wydawania aktów tego rodzaju nie została ani uznana, ani przewidziana w traktatach.

W trzeciej kolejności skarżący podkreślają, że zaskarżona decyzja, wprowadzając obniżki dodatków rodzinnych i wiążąc je z kryteriami dochodowymi, narusza zagwarantowane prawa majątkowe skarżących, a zatem została wydana z naruszeniem art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Rautenbach przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-222/11)

(2011/C 186/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Muller Conrad Rautenbach (Harare, Zimbabwe) (przedstawiciele: S. Smith QC, M. Lester, Barristers, i W. Osmond, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/101/WPZiB z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Zimbabwe (Dz.U. L 42, s. 6) oraz rozporządzenia Komisji (UE) nr 174/2011 z dnia 23 lutego 2011 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 49, s. 23), w zakresie w jakim mają one zastosowanie do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, że zarówno rozporządzenie Komisji (UE) nr 174/2011, jak i decyzja Rady 2011/101/WPZiB nie posiadają właściwej podstawy prawnej, ponieważ zainteresowane instytucje przekroczyły zakres przysługujących im kompetencji.
- 2) Zarzut drugi, że strona pozwana nie jest uprawniona do nałożenia tych środków ograniczających na stronę skarżącą; ewentualnie, objęcie strony skarżącej tymi środkami jest oparte na oczywistym błędzie w ocenie, jako że strona pozwana doszła do błędnego wniosku, że zastosowanie środków ograniczających w stosunku do strony skarżącej było uzasadnione.
- 3) Zarzut trzeci, że sporne środki naruszają przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej.
- 4) Zarzut czwarty, że strona pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie, jakie zostało przedłożone nie spełnia obowiązku, jaki spoczywa w tym względzie na instytucjach UE.
- 5) Zarzut piąty, że sporne środki ograniczają w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny prawa podstawowe strony skarżącej, w szczególności jego prawa własności, swobodę jego działalności gospodarczej oraz prawo do poszanowania jego reputacji i życia rodzinnego.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-235/11)

(2011/C 186/56)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1023 wersja ostateczna z dnia 18 lutego 2011 r. w zakresie, w jakim obniżona zastała wysokość pomocy z Funduszu Spójności na następujące etapy realizacji projektów:

„Suministro y montaje de materiales de vía en la Línea de Alta Velocidad Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontera francesa. Tramo Madrid-Lleida” (CCI nr 1999.ES.16.CPT.001)

„Línea de Alta Velocidad ferroviaria Madrid-Barcelona. Tramo Lleida-Martorell (Plataforma, 1ª fase)” (CCI nr 2000.ES.16.C.PT.001)

„Línea de Alta Velocidad Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontera francesa. Accesos a Zaragoza” (CCI n° 2000.ES.16.C.PT.003)

„Línea de Alta Velocidad Madrid-Zaragoza-Barcelona-Frontera francesa. Tramo Lleida-Martorell. Subtramo X-A (Olérdola — Avinyonet del Penedés)” (CCI nr 2001.ES.16.C.PT.007) y

„Nuevo acceso ferroviario de Alta Velocidad a Levante. Subtramo La Gineta-Albacete (Plataforma)” (CCI nr 2004.ES.16.C.PT.014);

- tytułem żądania ewentualnego, częściowe stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie dotyczącym korekt zastosowanych w odniesieniu do zmian, o których mowa w niniejszej skardze, skutkujące zmniejszeniem kwot korekt do 27 047 647 EUR;

- w każdym razie obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. H ust. 2 załącznika II rozporządzenia Rady 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiającego Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, s. 1), ze względu na to, że Komisja wydała tą decyzję nie dotrzymując terminu trzech miesięcy od zorganizowanego przez nią przesłuchania.
- 2) Zarzut drugi, oparty, w zakresie dotyczącym umów o świadczenie usług, na naruszeniu, ze względu na niewłaściwe zastosowanie tego przepisu przez Komisję, art. 20, ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 82, s. 40), a także, w zakresie dotyczącym umów w przedmiocie robót budowlanych i usług będących przedmiotem korekt, na naruszeniu, ze względu na niewłaściwe zastosowanie tego przepisu przez Komisję, art. 20 ust. 2 lit. f) tej samej dyrektywy ze względu na to, że udzielenie zamówienia na usługi dodatkowe różni się koncepcyjnie od przewidzianej w hiszpańskim prawie zamówień publicznych zmiany zamówienia w trakcie jego realizacji w taki sposób, iż ta zmiana nie wchodzi w zakres zastosowana ww. dyrektywy.